

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Martina Kříže v právní věci žalobce: **Amcor Flexibles Skřivany s.r.o.**, se sídlem Skřivany, Tovární 67, IČ 25265717, zastoupen Mgr. Danielem Kauckým, advokátem, se sídlem Praha 5, Janáčkovo nábřeží 39/51, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí ČR**, se sídlem Praha 10, Vršovická 65, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25.6.2009 č.j. 5107/550/09-Hd, 47793/ENV/09

t a k t o:

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí České inspekce životního prostředí (dále je „ČIŽP“) ze dne 12.5.2009 č.j. ČIŽP/45/IPP/SR02/0803474.004/09/KRC, kterým byla žalobci uložena pokuta za provozování zařízení na potisk potravinářských fólií umístěného v provozovně Skřivany v době od 19.2.2008 do 22.1.2009 bez platného integrovaného povolení (výrok I.), a kterým byla dále též společnosti uložena pokuta za neohlášení údajů do integrovaného registru znečišťování o přenosech odpadů z provozovny Skřivany za rok 2007 do 31.3.2008 (výrok II.), a prvoinstanční správní rozhodnutí potvrzeno.

Žalobce v podané žalobě vznesl námitky proti rozhodnutí žalovaného, jímž zamítl odvolání žalobce proti výroku I. rozhodnutí ČIŽP a napadené prvoinstanční správní rozhodnutí co do výroku I. potvrdil. Žalobce se skutkovými a právními závěry správních orgánů obou stupňů v tomto rozsahu nesouhlasil (výrok I. prvoinstančního správního rozhodnutí ve spojení s rozhodnutím žalovaného) a poukázal na to, že podle § 6.7 přílohy č. 1 zákona č. 76/2002 Sb., o integrované prevenci a omezení znečišťování, o integrovaném

registru znečišťování a o změně některých zákonů (dále jen zákon o integrované prevenci) spadá do působnosti uvedeného zákona zařízení pro povrchovou úpravu látek, předmětů nebo výrobků používající organická rozpouštědla, zejména provádějící apreturu, potiskování, pokovování, odmašťování, nepromokavou úpravu, úpravu rozměrů, barvení, čištění nebo impregnaci, o spotřebě organického rozpouštědla větší než 150 kg za hodinu nebo větší než 200 tun za rok. Zákon sám pojem spotřeba organických rozpouštědel nedefinuje, stejně jako nedefinuje, co je organické rozpouštědlo, neboť je především zákonem procesního charakteru, který mimo jiné slučuje právní úpravu otázek životního prostředí upravovanou jinak ve zvláštních tzv. složkových právních předpisech, čímž je zabezpečen integrovaný výkon státní správy v dané oblasti s výjimkou pojmů uvedených v § 2 a změn vyjmenovaných v § 48 až 57. Zákon o integrované prevenci sám nedefinuje pojmy používané v tzv. složkových zákonech, navíc podle § 46 odst. 4 platí, že pokud zákon o integrované prevenci nebo předpisy vydané k jeho provedení nestanoví jinak, postupuje se podle zvláštních právních předpisů, tedy podle zmíněných složkových zákonů, včetně zákona o ochraně ovzduší a právních předpisů jej provádějících. Pojem spotřeba organických rozpouštědel a pojmy s ním související totiž definuje a pro účely relevantního správního rozhodování je tak třeba použít právě zákon o ochraně ovzduší, resp. předpisy jej provádějící, konkrétně § 2 písm. n) zákona o ochraně ovzduší (zákon č. 86/2002 Sb.), resp. ust. § 2 písm. i), písm. m) a písm. n) vyhlášky č. 355/2002 Sb., (dále jen „vyhláška“). Dále žalobce poukázal na znění ust. § 2 písm. m) vyhlášky, ust. § 2 písm. n) téže vyhlášky a ust. § 2 písm. o) citované vyhlášky. Podle žalobce je tak patrné, že vyhláška používá jak pojmu regenerovaný (§ 2 písm. m), tak pojmu recyklovaný (§ 2 písm. n), a to nikoli jako synonyma, ale naopak jako termíny s vlastním odlišným významem. Pojem regenerovaný přitom používá ve smyslu oddělených, separovaných, tedy nikoli ve významu recyklovaný, obnovený či znovuvy tvořený, jak mylně v rozhodnutí uvádí žalovaný. Žalobce proto tvrdil, že za určitých podmínek, jako je tomu v daném případě, je spotřeba organických rozpouštědel určitého zdroje nižší než vstup organických rozpouštědel do tohoto zdroje. V daném případě je rozhodným faktorem pro určení kategorie zdroje zařízení hodnota projektované spotřeby organických rozpouštědel v zařízení provozovaného při svém projektovaném výkonu, a to jako hodnota pro dané zařízení limitní. Projektovaná spotřeba organických rozpouštědel předmětného zdroje, jak vyplynulo ze žalobcem předložených listin, je přitom nižší než 200 tun za rok, resp. nižší než 150 kg za hodinu. V daném případě totiž dochází k regeneraci, tj. separaci organických rozpouštědel z odpadních produktů za účelem jejich dalšího technického a komerčního využití způsobem obdobným jako paliva ve smyslu ust. § 2 písm. o) vyhlášky. Hodnota spotřeby organických rozpouštědel ve smyslu bodu 6.7. přílohy č. 1 zákona o integrované prevenci je tedy nižší než hodnota jejich vstupu. S uvedenou argumentací žalobce se však správní orgány, ani žalovaný, i přes její uplatnění a doložení příslušnými listinami ve správním řízení, v podstatě nezabývaly, nevypořádaly se s ní a neprovedly ani relevantní dokazování a skutková zjištění.

Žalobce žádal, aby soud žalobou napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení, případně podle § 78 odst. 2 s.ř.s. rozsudkem od uložené pokuty upustil, popř. ji snížil.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uváděl obdobně jako v odůvodnění svého rozhodnutí poukázal na znění ust. § 42, § 16 odst. 2 a § 37 odst. 2 ve spojení s § 37 odst. 4 písm. b) zákona o integrované prevenci. Konstatoval, že rozlišení, která zařízení jsou podřízena tomuto zákonu, je dáno v příloze 1 zákona, přičemž zásadní otázkou v předmětné věci je stanovení, zda provozovna Skřivany dosahuje limitních hodnot a zda tedy je od 1.11.2007 povinen provozovat ji pouze na základě integrovaného povolení. Žalobce

provozuje v závodě Skřivany zařízení na potisk potravinových folií, toto zařízení je podle názoru žalovaného nesporně zařízením podle bodu 6.7 přílohy 1 zákona o integrované prevenci. Právě k otázce spotřeby organických rozpouštědel bylo zaměřeno napadené rozhodnutí a i podaná žaloba k tomu směřuje. Při potiskování potravinových folií je užito jisté množství rozpouštědel, tato při provozu zdroje jednak z malé části uniknou do ovzduší a značná část je spalována. Žalobce zpochybňuje, že toto spálené množství ředidla se rovněž započítává do spotřeby organického rozpouštědla. Podle žalovaného je naprosto nepochybné, že do spotřeby organického rozpouštědla je nutno zahrnout veškeré spotřebované množství a není dán žádný důvod proto, aby bylo množství spáleného rozpouštědla odečítáno. K tomu poukázal na poznámku k příloze 1 zákona o integrované prevenci s tím, že projektovaná výrobní kapacita není známa, proto správní orgány obou stupňů vycházely ze skutečně spotřebovaného množství těkavých organických látek (VOC), které bylo za rok 2008 vyšší než 200 tun a za rok 2007 činilo 394 tun bez započítání obsahu VOC v nakupovaných tiskářských barvách. Je tedy zřejmé, že limitní hodnota 200 tun rozpouštědla za rok daná v příloze 1 k zákonu o integrované prevenci bod 6.7 je překračována, a proto žalobce spadá pod působnost tohoto zákona a měl toto zařízení provozovat od 1.11.2007 pouze na základě integrovaného povolení. Nesplnění této povinnosti je správním deliktem a pokuta tak byla uložena v souladu se zákonem. Žalovaný poukázal na to, že pokuta byla udělena za období od 19.2.2008 do 22.1.2009, přičemž toto zařízení bylo provozováno i v době od 1.11.2007 do 18.2.2008, za toto období však již společnosti byla uložena pokuta předchozím rozhodnutím ČIŽP ze dne 21.5.2008, které bylo v odvolacím řízení žalovaným potvrzeno rozhodnutím ze dne 5.8.2008. Žalovaný připustil, že zákon integrované prevence je zákonem, který řeší procesní postupy v řízeních vedených podle tohoto zákona, nicméně v příloze č. 1 udává konkrétní průmyslové činnosti a konkrétní limitní hodnoty pro zařazení zařízení pod působnost tohoto zákona a toto rozlišení je dostatečně podrobné a srozumitelné. Není proto důvod užívat v daném případě předpisy na úseku ochrany ovzduší, neboť zákon o integrované prevenci danou záležitost řeší. Dále žalovaný poukázal na § 2 písm. m) vyhlášky s tím, že gramatickým výkladem lze dospět k závěru, že jenom to množství rozpouštědla, které je regenerováno ve smyslu, jaký toto slovo skutečně má, tedy znovuvytvořeno, obnoveno, se do celkové spotřeby nezahrnuje. Takový výklad je logický, neboť toto množství bude zahrnuto do dalšího jiného vstupu při další či jiné činnosti. Nemá význam odečítat organické sloučeniny, které se z výroby nevrací a jsou připraveny k novému užití. Pokud se při výrobě rozpouštědla spálí, nelze hovořit o regeneraci rozpouštědla k opakovanému využití. Jedná se o spálení vstupující suroviny, tedy její spotřebování a k opakovanému využití nezůstává žádná regenerovaná část. Dále žalovaný poukázal na § 2 písm. o) vyhlášky s tím, že je zřejmé, že k procesu znovuvyužití podle tohoto ustanovení v provozovně Skřivany nedochází, neboť odpadní produkt procesu je pálen a není regenerován. Z uvedeného vyplývá, že i podle předpisů platných na úseku ochrany ovzduší je celkové spotřebované množství organického rozpouštědla současně celkovým množstvím vstupujícím do výroby, a to je tedy větší než 200 tun organického rozpouštědla za rok. Dále žalovaný uvedl, že žalobce podal ke dni 27.2.2009 žádost o vydání integrovaného povolení, a to bylo vydáno rozhodnutím Krajského úřadu Královéhradeckého kraje pod č.j. 4273/ZP/09-Mt-P dne 24.6.2009 a v tomto povolení je uveden roční vstup (nákup) rozpouštědel 700 tun. Žalovaný žádal, aby soud žalobu zamítl.

V replice k vyjádření žalovaného žalobce argumentoval obdobně jako v podané žalobě a navíc tvrdil, že v minulosti bylo ČIŽP rozhodnuto podle zákona o ochraně ovzduší, že se nejedná o tzv. zvláště velký zdroj znečišťování ovzduší, tzn. zdroj s projektovanou spotřebou organických rozpouštědel nad 200 tun ročně, resp. nad 150 kg za hodinu, což bylo žalovanému rovněž doloženo a tedy velmi dobře známo a i tuto skutečnost žalovaný pominul.

Při ústním jednání účastníci setrvali na svých stanoviscích. Žalobce navrhl provést důkazy uvedené v žalobě. Soud návrh na provedení dokazování důkazů označených v žalobě žalobcem zamítl, neboť se jedná o listiny, které jsou součástí spisového materiálu, jež si soud vyžádal k provedení přezkumného řízení a kterým se dokazování neprovádí.

Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není opodstatněná.

Při posouzení soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle ust. § 1 odst. 1, 2 zákona o integrované prevenci v rozhodném znění Účelem zákona je, v souladu s právem Evropských společenství 1), dosáhnout vysoké úrovně ochrany životního prostředí jako celku 2) uplatněním integrované prevence a omezování znečištění vznikajícího činnostmi uvedenými v příloze č. 1 k tomuto zákonu a zřídit a provozovat integrovaný registr znečišťování životního prostředí. (2) Tento zákon a) stanoví povinnosti provozovatelů zařízení, b) upravuje postup při vydávání integrovaného povolení, c) zřizuje integrovaný registr znečišťování životního prostředí, stanoví způsob shromažďování údajů o emisích a přenosech látek evidovaných v tomto registru a poskytování údajů z něho, d) upravuje podmínky pro propojení dosavadních informačních systémů v oblasti ochrany životního prostředí s integrovaným registrem znečišťování životního prostředí, e) stanoví působnosti orgánů veřejné správy podle tohoto zákona, f) upravuje systém výměny informací o nejlepších dostupných technikách, g) stanoví sankce za porušení povinností stanovených tímto zákonem.

Podle ust. § 2 písm. a) téhož zákona pro účely tohoto zákona se rozumí a) zařízením stacionární technická jednotka, ve které probíhá jedna či více průmyslových činností uvedených v příloze č. 1 k tomuto zákonu, a jakékoli další s tím přímo spojené činnosti, které po technické stránce souvisejí s průmyslovými činnostmi uvedenými v příloze č. 1 k tomuto zákonu probíhajícími v dotčeném místě a mohly by ovlivnit emise a znečištění, nejde-li o stacionární technickou jednotku používanou k výzkumu, vývoji a zkoušení nových výrobků a procesů; za zařízení se považuje i stacionární technická jednotka neuvedená v příloze č. 1 k tomuto zákonu, jestliže provozovatel zařízení pro ni požádá o vydání integrovaného povolení.

Podle ust. § 16 odst. 2 téhož zákona provozovatel zařízení nesmí bez platného integrovaného povolení zařízení provozovat. Tím nejsou dotčena ustanovení § 42 až 44.

Podle ust. § 34 písm. c) téhož zákona inspekce omezuje nebo zastavuje provoz zařízení nebo jeho části, pokud by jeho dalším provozem nastalo nebo hrozí závažné poškození životního prostředí nebo značné materiální škody.

Podle ust. § 37 odst. 2, 4 téhož zákona (2) právnická nebo podnikající fyzická osoba se jako provozovatel zařízení dopustí správního deliktu tím, že a) nesplní ohlašovací povinnost podle § 16 odst. 1 písm. b) nebo d), b) uvede v žádosti podle § 4 nesprávné údaje, které mohou mít vliv na vydání integrovaného povolení, nebo c) nepodá žádost o změnu integrovaného povolení ve lhůtě stanovené úřadem podle § 19a odst. 1.

Podle ust. § 38 odst. 2 téhož zákona při určení výměry pokuty právnické osobě se přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání, ke vzniklým nebo hrozícím škodlivým následkům v oblasti životního prostředí nebo v oblasti zdraví člověka a době trvání protiprávního stavu.

Podle ust. § 42 téhož zákona provozovatel zařízení, pro které podal žádost o stavební povolení podle zvláštního právního předpisu 24) do 30. října 1999 a které uvedl do provozu do 30. října 2000, pokud má v úmyslu provozovat toto zařízení po 30. říjnu 2007, je povinen mít integrované povolení k tomuto datu.

Podle přílohy 1 bod 6.7 téhož zákona zařízení pro povrchovou úpravu látek, předmětů nebo výrobků používající organická rozpouštědla, zejména provádějící apreturu, potiskování, pokovování, odmašťování, nepromokavou úpravu, úpravu rozměrů, barvení, čištění nebo impregnaci, o spotřebě organického rozpouštědla větší než 150 kg za hodinu nebo větší než 200 t za rok.

Podle poznámky k příloze 1 a bod 6.7 citovaného zákona uváděné prahové hodnoty jsou obecně udávány ve vztahu k projektovaným výrobním kapacitám anebo jinému parametru zařízení. Jestliže tentýž provozovatel zařízení provozuje více zařízení ve stejném místě, která spadají pod totéž označení podle shora uvedeného výčtu, pak se prahové hodnoty z těchto zařízení počítají.

Podle ust. § 1 odst. 1 zákona na ochranu ovzduší tento zákon zpracovává příslušné předpisy Evropské unie, zároveň navazuje na přímo použitelné předpisy Evropské unie 1a), 1b) a upravuje a) práva a povinnosti osob a působnost správních úřadů při ochraně vnějšího ovzduší před vnášením znečišťujících látek lidskou činností, b) podmínky pro další snižování množství vypouštěných znečišťujících látek působících nepříznivým účinkem na život a zdraví lidí a zvířat, na životní prostředí nebo na hmotný majetek, c) práva a povinnosti osob a působnost správních úřadů při ochraně ozonové vrstvy Země před nepříznivými účinky regulovaných látek a při ochraně klimatického systému Země před nepříznivými účinky fluorovaných skleníkových plynů a další nástroje ke snižování množství látek ovlivňujících klimatický systém Země.

Podstatou sporu je posouzení, zda byl žalobce povinen mít integrované povolení k 30.10.2007 ve smyslu § 42 zákona o integrované prevenci a zda tak bylo uložení pokuty správními orgány podle ust. § 37 odst. 2, 4 ve spojení s § 16 odst. 2 téhož zákona v souladu se zákonem či nikoli.

Žalobce v podané žalobě namítal, že zákon o integrované prevenci je především zákonem procesního charakteru, že je třeba vyjít ze zákona o ochraně ovzduší, resp. předpisy jej provádějící, konkrétně § 2 písm. n) tohoto zákona, resp. ust. § 2 písm. i), písm. n) vyhlášky č. 355/2002 Sb. K tomu dále poukázal na § 2 písm. o) téže vyhlášky. Tvrdil, že v daném případě spotřeba organických rozpouštědel určitého zdroje je nižší než vstup organických rozpouštědel do tohoto zdroje. Rozhodným faktorem pro určení kategorie zdroje je hodnota projektované spotřeby organických rozpouštědel zařízení provozovaného při svém projektovaném výkonu a to jako hodnota pro dané zařízení limitní. Projektovaná spotřeba jak vyplynulo ze žalobcem předložených listin je u jeho zařízení přitom nižší než 200 tun za rok, resp. nižší než 150 kg za hodinu. V daném případě totiž dochází k regeneraci (separaci) organických rozpouštědel z odpadních produktů za účelem jejich dalšího technického a komerčního využití způsobem obdobným jako paliva ve smyslu § 2 písm. o) citované

vyhlášky, hodnota spotřeby organických rozpouštědel ve smyslu bodu 6.7 přílohy č. 1 zákona o integrované prevenci je tedy nižší než hodnota jejich vstupu. S uvedenou argumentací žalobce se správní orgány a především žalovaný i přes její uplatnění a doložení příslušnými listinami v rámci správního řízení nezabývaly, nevypořádaly se s ní a neprovedly ani relevantní dokazování a skutková zjištění.

K tomu z obsahu spisového materiálu a odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, jakož i písemného vyjádření žalovaného k podané žalobě a repliky žalobce k tomuto vyjádření vyplynulo, že žalobce byl již za stejný delikt za období od 1.11.2007 do 18.2.2008 již sankcionován a rozhodnutím žalovaného ze dne 5.8.2008 č.j. 547/550/08-Hd bylo jeho odvolání proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí zamítnuto. V tomto předchozím řízení (se správní orgány obou stupňů zabývaly i otázkou stanovení velikosti spotřeby organických rozpouštědel, proti čemuž brojí žalobce i nyní v podané žalobě, kdy je sankcionován za další období, a sice od 19.2.2008 do 22.1.2009, kdy také provozoval své zařízení bez integrovaného povolení. ČIŽP učinila zjištění kontrolou dne 22.1.2009 (protokol o kontrolním zjištění č.j. ČIŽP/45/IPP/08037474.004/09/KRC ze dne 22.1.2009), přičemž z kontroly vyplynulo, že zařízení je provozováno bez integrovaného povolení, i když spotřeba organických rozpouštědel je vyšší než prahová hodnota kategorie 6.7. přílohy č. 1 zákona o integrované prevenci, kam zařízení žalobce patří. Konkrétně je v protokolu o kontrolním zjištění uvedena spotřeba rozpouštědla podle hodnot ohlášených inspekci dne 15.2.2008 za rok 2007 ve výši 394 tun a spotřeba tiskových barev 130 tun. V roce 2008 výroba nedosáhla úrovně roku 2007, nákup surovin s obsahem VOC byl vyšší než 200 tun. Tuto skutečnost inspekce posoudila jako porušení povinnosti podle § 16 odst. 2 a zahájila řízení o pokutě podle ust. § 37 odst. 2 zákona o integrované prevenci (oznámení o zahájení řízení ze dne 20.3.2009, značka 4273/ZP/2009-Mt-G.

V písemném vyjádření v průběhu správního řízení (vyjádření žalobce ze dne 30.3.2009) žalobce konstatoval, že dne 14.8.2008 nabylo právní moci rozhodnutí žalovaného ze dne 5.8.2008 č.j. 547/550/08-Hd (dále též předchozí rozhodnutí v obdobné věci žalobce) za kontrolované období od 1.11.2007 do 18.2.2008, kdy žalobce provozoval své zařízení bez platného integrovaného povolení, které potvrdilo skutečnost, že zařízení v provozovně Skřivany je zařízením v kategorii 6.7 přílohy č. 1 zákona o integrované prevenci a k jeho provozu je nutné integrované povolení. Od tohoto rozhodnutí byla připravována žalobcem žádost o vydání integrovaného povolení, mj. i pro provozovnu ve Skřivanech. Příprava žádosti se však vlivem rozhodnutí mateřské společnosti několikrát měnila, což mělo za následek nejenom finanční náklady, ale také časové posunutí. Dle dohody s ČIŽP při kontrole provedené dne 22.1.2009 byla žádost o integrované povolení pro zařízení ve Skřivanech podána dne 27.2.2009 na Krajském úřadě Královéhradeckého kraje, čímž žalobce reagoval na rozhodnutí žalovaného ze dne 5.8.2008(předchozí rozhodnutí žalovaného v obdobné věci žalobce). Toto vyjádření žalobce k zahájení správního řízení, přičemž další vyjádření nebylo podáno, není opatřeno žádnou přílohou, jak žalobce tvrdil v podané žalobě, v replice i u ústního jednání. Součástí spisového materiálu je i stanovisko agentury Cenia zaslané žalovanému k žádosti o posouzení zařízení žalobce ve Skřivanech do kategorie 6.7 zákona o integrované prevenci (ze dne 9.5.2007 zn. 4748/CEN/07). Podle tohoto stanoviska Cenia posuzované zařízení na vstupech přesahuje definovanou prahovou hodnotu podle zákona o integrované prevenci, proto musí mít k 30.10.2007 platné integrované povolení. Proti prvoinstančnímu rozhodnutí (ze dne 12.5.2009 č.j. ČIŽP/45/IPP/SRO2/0803474.004/09/KRC), jímž byla žalobci uložena pokuta ve výši 400 Kč za porušení povinnosti dané v § 16 odst. 2 zákona o integrované prevenci (výrok I. prvoinstančního správního rozhodnutí) a v němž správní orgán I. stupně vyšel ze skutkových zjištění učiněných z protokolu o kontrolním zjištění a vyjádření žalobce, podal žalobce

odvolání ze dne 25.5.2009, v němž uváděl obdobně jako v podané žalobě a ze stejných důvodů tvrdil, že zařízení ve Skřivanech nenaplnňuje podmínky bodu 6.7 přílohy č. 1 zákona o integrované prevenci a nespadá pod gesci tohoto zákona. Jedinou přílohou odvolání žalobce byla plná moc pro zástupce. O odvolání rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím, v němž přisvědčil skutkovým i právním závěrům správního orgánu I. stupně a vypořádal se s odvolacími námitkami žalobce, tak, že připustil, že zákon o integrované prevenci nedefinuje pojem spotřeba či pojem vstup organických rozpouštědel, nicméně ze znění zákona o integrované prevenci nevznikají pochyby o tom, jaké množství spotřebovaných organických rozpouštědel se posuzuje při úvaze o plnění limitu pro zařazení zařízení do kategorie 6.7 podle přílohy 1 zákona o integrované prevenci. K tomu poukázal na poznámku k citovanému ustanovení s tím, že spotřeba organických rozpouštědel je projektovaná spotřeba organických rozpouštědel bez jakéhokoliv odečtu. Při stanovení spotřeby pro účely úvahy o splnění prahové hodnoty 200 tun organického rozpouštědla za rok není podstatné, jaká část ze spotřebovaného množství je fugitivní emisí, jaká část je spálená, jaká část je obsažena v odpadním plynu apod. Spotřebou je veškeré množství organických rozpouštědel, které se skutečně spotřebuje. Uvedl, že tato úvaha se nijak neliší od výkladu odvozeného ze zákona o ochraně ovzduší, resp. z jeho prováděcích předpisů, neboť i z něj je zřejmé, že z celkové spotřeby organických rozpouštědel užitých za rok v zařízení by bylo možno odečíst pouze ta, resp. ty organické sloučeniny, které by byly regenerovány, tedy obnoveny, znovuvytvořeny. Podrobněji pak lze spotřebu organických rozpouštědel zjistit postupem uvedeným v příloze č. 4 k této vyhlášce a tento prováděcí předpis k zákonu o ovzduší tedy bez jakýchkoliv pochybností stanoví shodný pohled na otázku spotřeby organických rozpouštědel k jakému lze dospět ze zákona o integrované prevenci, tedy že spotřebou je veškerý vstup, s výjimkou té části organických sloučenin, které jsou z procesu regenerovány (nebyly spotřebovány) k opětovnému využití. Uzavřel, že žalobce provozuje zařízení na potisk potravinářských folií o spotřebě organického rozpouštědla větší 150 kg za hodinu nebo větší než 200 tun za rok a je tedy zařízením spadajícím pod bod 6.7 přílohy 1 zákona o integrované prevenci definované v § 2 písm. a) tohoto zákona. Poukázal na kontrolní zjištění, dále ust. § 16 odst. 2 zákona o integrované prevenci a potvrdil správnost právních závěrů prvoinstančního správního orgánu, který žalobci uložil za tento správní delikt pokutu ve výši 400.000,- Kč, nezjistil žádnou okolnost umožňující změnu výše uvedené sankce a připojil se i ke správní úvaze prvoinstančního správního orgánu o výši pokuty s tím, že tento neopomněl žádnou související okolnost, která by měla výši pokuty modelovat. Pokutu ve výši 400 000 Kč tak považuje za přiměřenou k zjištěným okolnostem. K argumentaci zástupce žalobce, že zařízení není posuzované podle zákona o integrované prevenci, Cenia uvedla, že rozhodnutí, o které zástupce žalobce svoji argumentaci opírá, řešilo kategorizaci posuzovaného zařízení podle zákona o ochraně ovzduší ve spojení s jeho prováděcí vyhláškou, přičemž i z tohoto rozhodnutí vyplývá, že žalobce má roční projektovanou spotřebu rozpouštědel množství 141 646 kg. K tomu Cenia uvedla dále, že použije-li se definice výpočtu celkové spotřeby rozpouštědel, lze předpokládat, že i po odečtení regenerovaného rozpouštědla a za předpokladu, že v potisku není prakticky žádné zbytkové rozpouštědlo, bude prahová spotřeba organických rozpouštědel stanovena podle prováděcí vyhlášky zákona o ochraně ovzduší v posuzovaném zařízení vyšší než 200 tun za rok. Z obsahu spisového materiálu dále vyplynulo, že Cenia, česká informační agentura životního prostředí, vydala dne 7.5.2009, tj. po zahájení správního řízení ve věci samé, k žádosti o vydání integrovaného povolení žalobce vyjádření, z jehož obsahu vyplynula (bod 2.1) spotřeba rozpouštědel 437 tun v roce 2005, 406 v roce 2006, 379 tun v roce 2007. Její stanovisko k žádosti bylo doporučující za níže navržených závazných podmínek provozu zařízení. V těchto podmínkách se pod bodem 4.1 uvádí, že vzhledem k údajům a množství spotřebovaných organických rozpouštědel větším

než 200 tun za rok, doporučují posuzovaný zdroj znečišťování ovzduší kategorizovat jako zvlášť velký zdroj znečišťování ovzduší.

Z uvedeného je zřejmé, že žalobce v kontrolovaném období od 19.2.2008 do 22.11.2009 nebyl držitelem integrovaného povolení ve smyslu § 42 zákona o integrované prevenci, ačkoliv po 30. říjnu 2007 provozoval své zařízení ve Skřivanech tak, že spotřebovával organické rozpouštědlo v roce 2007 ve výši 394 tun, v roce 2008 výroba nedosáhla úrovně roku 2007, nákup surovin s obsahem VOC byl vyšší než 200 tun a žalobce tak spadal ve smyslu § 2 písm. a) zákona o integrované prevenci pod ustanovení přílohy 1 bod 6.7 citovaného zákona, u něhož se v poznámce uvádí, že uváděné prahové hodnoty jsou obecně udávány ve vztahu k projektovaným výrobním kapacitám nebo jinému parametru zařízení. Vzhledem k tomu, že žalobce v průběhu správního řízení projektovanou výrobní kapacitu nijak nedoložil a nadto poznámka uvádí, že uváděné prahové hodnoty jsou **obecně** udávány ve vztahu k projektovaným a výrobním kapacitám, vycházely správní orgány obou stupňů důvodně ze skutečné spotřeby organického rozpouštědla v zařízení žalobce a právem toto zařízení zařadily pod bod 6.7. přílohy č. 1 zákona o integrované prevenci. Neobstojí obrana žalobce poukazem na zákon o ochraně ovzduší a jeho prováděcí vyhlášku, neboť tento tzv. složkový zákon řeší především ochranu ovzduší. Naproti tomu zákon o integrované prevenci chrání životní prostředí jako celek uplatněním integrované prevence a omezováním znečištění vznikající činnostmi uvedenými v příloze č. 1 k tomuto zákonu ve smyslu § 1 odst. 1 zákona o integrované prevenci. Zákon o integrované prevenci tak konkrétně stanoví povinnosti provozovatele zařízení pro povrchovou úpravu látek předmětů nebo výrobků používající organická rozpouštědla, zejména provádějící apreturu, potiskování, pokovování, odmašťování, nepromokavou úpravu, úpravu rozměrů, barvení, čištění nebo impregnaci a v § 16 odst. 2 ukládá takovému provozovateli povinnost provozovat je pouze s platným integrovaným povolením. Vzhledem k tomu, že žalobce provozoval své zařízení po 30. říjnu 2007 ve smyslu § 42 zákona o integrované prevenci byl povinen mít integrované povolení k tomuto datu. Žalobce tato integrované povolení neměl, žádost o něj podal až v průběhu správního řízení v nyní projednávané věci a získal jej až po právní moci žalobou napadeného rozhodnutí. Byl proto v souladu se zákonem postup správních orgánů obou stupňů, kteří žalobci uložili pokutu za porušení ust. § 16 odst. 2 ve spojení s § 42 a § 37 odst. 2 a 4 zákona o integrované prevenci a sice za správní delikt, kterého se dopustil tím, že provozoval zařízení bez platného integrovaného povolení. K tomu soud zdůrazňuje, že žalobce byl za stejný správní delikt již v minulosti sankcionován (předchozí rozhodnutí žalovaného ze dne 5.8.2008) a již v tomto rozhodnutí žalovaný uvedl podrobnou argumentaci k obdobným námitkám, jaké žalobce uplatnil v nyní podané žalobě. Soud proto považuje postoj žalobce za účelový, neboť nelze přehlédnout, že ve vyjádření v průběhu správního řízení (z 31.3.2009) uváděl, že od právní moci předchozího rozhodnutí v obdobné věci činil přípravy k žádosti o vydání integrovaného povolení, k čemuž z důvodů organizačních a finančních doposud nedošlo. Žalobce podal žádost o vydání integrovaného povolení po dohodě s orgány ČIŽP u Krajského úřadu Královéhradeckého kraje dne 27.2.2009, tedy krátce po provedené kontrole dne 22.1.2009 v nyní projednávané věci.

K návrhu žalobce na postup soudu podle ust. § 78 odst. 2 s.ř.s., aby soud rozsudkem od uložené pokuty upustil, popř. ji snížil, soud uvádí, že neshledal důvody pro postup podle citovaného ustanovení podle soudního řádu správního, neboť správní orgány obou stupňů při posuzování výše pokuty důsledně a konkrétně posoudily jednotlivá hlediska určující výměru pokuty ve smyslu § 38 odst. 2 zákona o integrované prevenci ve spojení s § 37 odst. 4 písm. b) citovaného zákona a uložená pokuta při maximální výši až 7 mil. Kč se s ohledem na všechny okolnosti věci jeví jako zcela přiměřená.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, žalovanému správnímu orgánu, který byl úspěšný, však důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno.

O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 24. října 2012

JUDr. Ivanka Havlíková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.